

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo

Datum 24.5.2011

Skupina divadla

MdB

Vaše jméno Helena Brzobohatá
přepis Vladimír Oravec

Demografické údaje o respondentovi

Věk

1961

Pohlaví

muž

Studium

vysokoškolské pedagogické

Povolání učitel ZŠ

Poznámky

Toto je můj učitel němčiny, člověk, který je absolutní blázen do muzikálu. Jezdí po světě za konkrétními inscenacemi, několikrát byl ve Vídni, v Londýně, jednou v New Yorku. Má hudební sluch a za ty roky praxe odpozorované herecké způsoby. Dokáže poznat dobré představení, ale musím zkonstatovat, že k repertoáru MdB bývá dost nekritický. Považuje tam všechna představení za perfektní. Ty, o kterých mluví s menšími výtkami, bych spočítala na prstech jedné ruky.

HB

Přepis rozhovoru

HB:

Obecné kulturní vyžití. Jak trávíš volný čas?

No tak, volný čas... s přáteli, kultura, hlavně, taky, potom kino, divadlo, jo...

HB:

Co ještě?

Taky výstavy, ale ty spíš už jako botanika, taky přírodopis a jako, když můžu, tak cestuju.

HB:

Zahrádka...

No, to taky.

HB:

Tak. A jaké místo zaujímá kultura ve tvém životě? A teď z hlediska důležitosti i množství času. Když to jako uděláme žebříček...

Uhm. Tak já myslím tak určitě v první trojce. Jo? Když bych vzal...

HB:

Divadlo?

...takový ty volnočasový aktivity, který mně baví, a který jsou zároveň součástí údržby domu, to znamená ta zahrada, jo prostě, takový ty věci návštěvy přátel, tak určitě se to vejde na to druhý, třetí místo.

HB:

Jasně. A teď komu, kdybys dal dohromady asi poslední měsíc, kdes byl?

Jo, tak, teďka v té Vídni...

HB:

Vídeň, jasně.

Ve Vídni. A předtím vlastně v rámci předplatného, jo? Já jsem byl ještě navíc na Oidipovi, co jsem neviděl, no a potom jsme měli...

HB:

V rámci předplatného jste měli co? Chicago?

V rámci předplatného jsme měli od začátku Chicago a předtím jsme měli ještě Dobře rozehranou partii, jo, a Sugar, takže co jsem neviděl. Takže teďka se chystám příští týden na Měsíční kámen.

Jo, takže ono to prakticky je furt něco.

HB:

Jo, pořád něco.

To jsem ještě chtěl kino a filmy v kině, v kině jsem byl na Černé labuti, jo, to bylo perfektní, líbilo se mi to, a doma jsem zhlédl Dívka, která si hrála s ohněm a Dívka, která koplá do vosího hnízda, což je podle toho bestselleru...

HB:

Stieg Larsson.

No, no, no. To se mně moc líbilo, pak jsem...

HB:

Četl jsi knížky?

Ne, to jsem nečetl.

To jsem nečetl, právě proto...

HB: Mám všechny tři a byla jsem nadšená. Fakt, byla jsem nadšená. Dobře. Takže to bylo celkem hodně. Tak. Vzhledem k celkovému kulturnímu vyžití, jaké místo ve tvém životě zaujímá divadlo?

No tak, z toho kulturního vyžití je na prvním místě (divadlo), takže nejčastěji chodím do divadla.

HB:

Takže procentuálně by se to asi jak?

Protože v rámci toho předplatného, já si myslím, že to činí tak určitě sedmdesát procent, jo?

HB:

Ano, ano...

Protože do toho pak prostě ještě nějaký to kino, jo, výstava a...

HB:

Jasně. Dobře. Tak. Teď to divadlo. Jaké divadlo navštěvuješ nejčastěji? Která divadla?

Městské, nejvíc Městské, jednou za čas, to je tak jednou za tři roky, za čtyři, za pět Mahenku. To jsem tam byl ještě na Zaslíbených v Mahence a tragédie...

HB: smiech

Nepřežitelné, jako, první dvě hodiny, že si tak jako zvyknu...

HB: smiech

...potom jako když už jsem, šel do toho divadla tak jsem měl podezření, že to začínalo v sedm a ptal jsem se hned u okýnka v pokladně, že v naději, že tak v devět budeme hotoví, protože já jsem tam šel víceméně kvůli sesetře a tam mi paní řekla, že když hrají rychle, tak v deset deset a když budou hrát pomalu tak až v půl jedenácté. Já jsem si říkal, ježíšmarja, co tady budeme ty čtyři hodiny dělat, skoro, jo? No né, no bylo to prostě, mně to připadalo hrozný, jo? Městský divadlo je na prvním místě, pak teda ta Mahenka, v dřívějších letech jako spíš v tom mládí, prostě avantgardy a protestu, jsme chodili do Provázku a HaDivadlo, ještě když bylo v Prostějově, dojíždělo do Brna a potom když se tady usídlilo, jo?

HB:

Výborně. Jaký typ divadla preferuješ? Třeba z hlediska žánru.

No mně je to naprosto jedno, jo, jako mně je to naprosto jedno a rozděluju to na dobrý a špatný. Prostě, co mně osloví a co ne. Nerad se v tom pitvám, jo? Prostě nemám moc rád nějaký filosofický úvahy proč a coAle myslím si, že jako divák a něk duševně rozvinutej člověk dokážu poznat co je jako dobrý a pro mě jako přínosný a co ne, jo?

HB:

Z hlediska prostoru?

Naprosto jedno. Klasický prostor, nějaký studiový prostor, chodím do Marty, co jsem zapomněl říct, jo? Takže... naprosto jedno.

HB:

Nepreferuješ...

Ne, ne, ne, naprosto jedno. Zažil jsem divadlo v parku na židličce, zažil jsem divadlo... prostě... na hradbách na Špilberku, jo prostě...

HB:

V různých prostorách...

V různých prostorách, v klasické aréně, kde se hrály letní představní, v amfiteátru, na skále v Nesebru Nabucca, jo? Prostě kdekoli, mně je to úplně jedno.

HB:

Výborně. Tak. Sleduješ působení tvůrců daného divadla i mimo brněnských i mimo divadlo, tady se ptají, jestli sleduješ naše herce i jinde?

Pokud jsme fanoušci Městského, tak sledujem, co se o těch hercích kde píše a kde vystupují v televizi a kde hostují, jo? Prostě, a docela mně to zajímá, jo? Třeba teďka vím, že vyhráli nějakou tu cenu se Školou, základem života, jako komedie a podobně a je to taký jako povzbuzující taky pro diváka.

HB:

Sleduješ to, čili nejen film, ale kde oni vystupují, ale když ten Jacek byl v novinách...

Ano, taky v novinách, přesně, cokoliv, jo? Pokud se tedy objeví v nějaké inscenaci, seriál nutně s Pavlou Vitázkou nesleduji, ale vím, že v něm hraje, a podobně.

HB:

V pohádce, když se objeví...

No, no, no, jasně, tak potom tenhle je s Brna.

HB:

Výborně. Myslíš si, že má naše divadlo nějaké specifikum, kterým se vymezuje...

Stoprocentne.

HB:

...vůči jiným divadlům?

Stoprocentně.

HB:

Jaké?

Um... Jednak pestrost, jo?

HB:

V repertoáru?

Šíře repertoáru, záběr, jo? A potom co se týče té muzikálové tvorby, která mně hodně zajímá, tak, že to prostě nemá obdoby, ten repertoár, který je tady nasazený, byť třeba na jednu dvě sezóny, nebo třeba jen experimentálně, když se představení nechytne, jo? Třeba dva měsíce, ale třeba i taková Nana mně připadala docela dobrá i když se pak špatně prodává, nebo, jo? Nevím. Jednak ten repertoár je světovej a jednak náš, co se dává, to se nevidí.

HB:

Jo. Je to tak, no. Podle čeho vybíráš nějaká představení na jaká půjdeš? Což je trošku problém, protože ty chodíš, vlastně vidíš celý repertoár v rámci abonmá, jo? Ale podle čeho? Jestli třeba...

Já jsem zase takovej, že když se mi něco líbí, tak na to jdu klidně i pětkrát. Třeba Fantom opery. To prostě je tak, že jsem rád, že máme předplatné, protože je fakt, že mnohdy mně to donutí jít i na představení, na která bych normálně nešel a jsem potom většinou rád, že jsem je viděl. I když bych už na ně po druhý nešel. Ale je to pro mně přínosný mít předplatný, z tohoto důvodu, nejenom že propadnou peníze, to není jako tím...

HB:

Jasně.

...člověk je svým způsobem přinucenej i když by se zrovna nezvedl, na to představení jít a podívat se.

HB:

To je abonmá. A když si hledáš ty inscenace i mimo, podle čeho se orientuješ?

No tak, taky většinou podle nějakýho přehledu, nebo jména, pokud znám to divadlo, nebo skupinu, která má přijet, nebo pokud se dozvím, že je to nějaká mimořádná událost kulturní, tak si třeba najdu na internetu podrobnosti a potom se rozhodnu. Jo? Pokud zrovna neznám tu skupinu. Pokud znám, vím, že třeba nějaké Pražské divadlo nebo nějaké významné divadlo jiné, tak prostě tam už...

HB:

A ty si vlastně ty recenze vyhledáváš většinou kde? Na internetu?

Na internetu, a nebo potom většinou bývají i třeba nějaká noticky v novinách, jo?

Poznámky v kulturních rubrikách, a podobně.

HB:

Jezdíš i za divadlem někam jinam?

Jo.

HB:

Podle čeho si vybíráš? Podle titulu? Podle doporučení?

No, tak tady jsou to v tomto případě, jako opravdu, protože mně hodně baví ten muzikál, tak jsem tu a tam něco zhlédl v Praze.

HB:

Uhm.

Teda většinou jsou to ta muzikálová představení, ale byl jsem třeba i v Bratislavě na činohře, jo? Prostě, není to omezený, nějak... Když je něco dobrého a naskytne se mně příležitost jako jet...

HB:

Dobře, ale jak se dozvíš, že je to dobrý? Jak to vyhledáváš? Aktivně nějak?

Někdy, někdy už prostě o tom divadle člověk ví, že víceméně skoro všechno, co tam dělají je dobrý, jo?

HB:

Jasně.

Některý ty scény mají taký zvuk, že stojí za to tam jet, ať je to cokoliv.

HB:

Ano.

A jinak většinou pokud je to takhle, tak se to člověk doví přes nějaký ty kulturní rubriky, z internetu, nebo přímo na stránkách toho divadla. Často se třeba dívám na stránky těch divadel republikových a uvažuju jestli tam pojedu nebo ne.

HB:

Výborně. U tebe je to jasný. Aktivní nebo pasivní divák. Iniciuješ výpravy do divadla ty, nebo jsi spíš ten pasivní? Jak to je?

No, u nás to je, my jsme tady v tom směru taková aktivní rodina čili tam iniciujeme všichni.

HB:

Všichni? (smiech)

No já je většinou zvedám ze židle co se týče těch zahraničních představení, tak tam objednávám vstupenky já a zjišťuju já, a ptám se, jestli by chtěli jít a zjišťuji zájem.

HB:

Čili jsi jednoznačně tím iniciátorem, jo? S kým běžně chodíš do divadla?

Tak tam asi chodíme celá rodina, to znamená, matka, sestra, chodil strejda a sestřenice a plus přátelé.

HB:

Široká rozvětvená rodina? Jak rychle a operativně vybíráš? Jestli potřebuješ dlouhodobou přípravu nebo...

Na výběr představení?

HB:

Ano. Jak dlouho vybíráš to představení? Čili jestli potřebuješ na to dlouhou přípravu anebo se dokážeš rozhodnout ze dne na den?

Je fakt, že někdy mně něco odradí i když je prostě nějaká moc velká davová hysterie a všichni tvrdí, jak je to báječný a že to musím vidět. Tak to jsem mnohdy na pozoru.

Protože se mi někdy stalo, že jsem fakt teda byl překvapenej, že se mi to nelíbilo a člověk si pak připadá jak blbec, když jemu se to nelíbilo a všem se to líbilo, jo? Ale... tak to bývám na pozoru. Ale jinak, jako, nemusím dlouho přemýšlet jestli půjdu nebo ne, prostě většinou je to podle toho jestli o to představení mám zájem nebo ne, jo? Prostě, když mně to něco říká nebo jsem o tom slyšel, jo, tak se na to jdu podívat, mnohdy i

když jsem o tom neslyšel, tak jenom ze zajímavosti. Jo? Nemusím nutně přemýšlet měsíc jestli na to představení...

HB:

...půjdeš nebo nepůjdeš...

...protože pak ho přešvihnu a už je derniéra.

HB:

JZ jakého důvodu chodíš do divadla? A teď, je to divadlo pro divadlo, vyloženě jen kvůli divadlo anebo jestli divadlo jako společenská záležitost, co u tebe převažuje? Nebo jestli vůbec něco převažuje?

Tak za prvé, tam převažuje to, že je to úplně jiná atmosféra než když je člověk v kině nebo u televize pustí si filmy, to je hlavně, jo? Prostě co se týče té atmosféry a té sdělnosti toho bezprostředního kontaktu, jo? Takže to je na prvním místě, to stoprocentně. No a potom teda taky to, že můžu mít rád nějaký film, ten si pouštím, ale ten film je pořád stejný, zatímco to představení je pokaždý jiný.

HB:

Proto chodíš rád opakovaně?

Ano, třeba opakovaně taky. Že prostě mnohdy vím, že to představení je vynikající, vtipný nemusí to být jen komedie, může to být třeba i drama, takže rád se na to podívám třeba i víckrát, když vím, že to představení je dobře udělané, vím, že jsou tam špičkoví herci, kteří dokážou improvizovat, dokážou to představení měnit aniž by mu ublížili nějak jako obohatit, že prostě nějakou scénu zahrají jinak, jo?

HB:

To tě na tom baví...

To mně taky baví...

HB:

Ten vývoj inscenace...

Jo, ano.

HB:

Spojuješ divadlo taky s nějakou jinou společenskou událostí?

Většinou...

HB:

Třeba večer s přáteli?

Ted' už ani né, ale předtím jsme si chodili někam sednout, pochopitelně jako představení bereme jako společenskou událost, protože se tam setkáváme s přáteli, tak si člověk koupí skleničku, jo, prostě, to už to patří k tomu, prostě tady ty doprovodní věci, jo?

HB:

Když ti divadlo v rámci abonmá koliduje s jinou kulturní akcí, čemu dáš přednost?

Třeba ted'ka s vaší Vídeň, prostě mi to koliduje s Kvítkem s horrorem, takže pojedeme jako, vím, že ten Kvítek z horrorem mi neuteče, zatímco vy nebudete mít jinej termín, takže takhle, ale jinak jsem schopen odvolat akce, prostě kvůli tomu, že mám představení a že bych ho nerad prošvihl, tak si to zařídím tak, abych šel na to představení.

HB:

Jen pro vysvětlenou Vídeň znamená výlet komerčního oddělení s odborným výkladem pana učitele a skutečně je to jedinečná exkluzivní záležitost jednou do roka a jediný termín byl tehdy, kdy pan učitel má představení. (smiech) Všimáš si publika? V divadle?

Ano. Všimám si publika. Všimám si samozřejmě publika. Většinou pochopitelně má v záběru, protože se nerad otáčím, i když taky hodím po známých přes rameno a někdy mně to baví sledovat reakce těch lidí, jo, někdy u některého představení je fakt vidět, že

jsou unaveni z práce, že někdo si občas schrupne, to všechno se stává v divadle, člověk tam opravdu vidí všechno, jo, a to je tedy taky zajímavý mnohdy.

HB:

No, ano, ano.

Při tom, co se děje na scéně sledovat jak reaguje publikum.

HB:

Když chodíš častěji na ty představení, je to publikum samozřejmě ovlivněné tou inscenací...

No, no, no. A úplně je poznat, kdo tam jde jen jako doplněk, když třeba manželka nebo manžel řekne, že půjdeme do divadla, tak půjdeš se mnou a je vidět, že když on nebo ona půjdou do divadla, tak příští týden zas on nebo ona můžou jít s kamarádkama do kavárny, nebo s kamošema na ryby, to je třeba vidět na těch lidech a je vidět, že opravdu někteří ti lidi jsou tam víceméně furt donuceni, že prostě chodí, aby byl doma klid, ale není to tak častej jev. Většinou je vidět, na těch reakcích publika, že tam jdou se zájmem.

HB:

Ty navštěvuješ ty různý divadla, dokážeš rozlišovat to publikum jednotlivých divadel?

A jako ve světě nebo jenom u nás?

HB:

Jasně i ve světě. Jezdíš nejenom do Vídně...

Byl jsem v Londýně...

HB:

Londýn...

Byl jsem v New Yorku...

HB:

...a New York...čili dá se nějak rozlišit publikum?

Stopro... Američani jsou jako malé děti, úplně. Fandí při představení, křičí...

(smiech)

HB: (smiech)

Dupou...

V Londýně to bylo takový mezinárodní, což mně překvapilo, možná víc mezinárodní než v Americe, na Broadwayi, tady to připadalo, že bylo víc Američanů, nebo skoro samí Američani, ani jsem si jako nevšiml, že by tam bylo mnoho cizinců a v Londýně to byli Italové, Japonci, jo? Prostě směska...

HB:

Půl Evropy...

A Japonci jsou všude. Ve Vídni, tam jsou hlavně Rakušáci, ale bylo tam vidět hodně Rusů, Poláků, z toho východního bloku, možná proto, že ta Vídeň je taková nejmíc dosažitelná pro ně, a zároveň je to takové krásné město. Možná proto, že když už jsou ve Vídni, tak si koupí vstupenku do divadla tam.

HB:

A je mezi nimi rozdíl, třeba mezi tímto publikem a publikem Městského divadla?

Já myslím, že ani ne. Třeba teďka jak jsem tam byl v neděli, tak vstávali ve finále úplně stejně, tleskali, prostě okamžitě bylo standing ovation a publikum tleskalo ve stoje, nadšeně pískali, jo? Prostě ty reakci mi připadají takový vyrovnaný, akorát na rozdíl od těch zahraničních divadel, toho jsem si všiml poprvé až teď v té Vídni, opravdu děkovačka třikrát čtyřikrát a dost. Zatímco u nás se může tleskat klidně patnáct minut a prostě děkovačka je dál a dál, což venku nebývá zvykem. Tam prostě opravdu se představení odehraje, padla, oni se slušně s úsměvem poděkují publiku, publikum hurónsky zatleská, postaví se, ale opravdu jen třikrát čtyřikrát, pak se zavře opona,

sjedne pevná opona a orchestr hraje do odchodu a lidi opouští divadlo. Prostě žádný plusový přesčasy.

HB:

A rozdíl mezi publikem...

To jsou taký ty komerční divadla, takže možná kdyby byl člověk třeba v Metropolitní opeře, na nějakým trháku s hvězdným obsazením, tak asi by se tam netleskalo jenom dvakrát třikrát, že by možná byl ten potlesk byl delší.

HB:

A rozdíl mezi publikem brněnských divadel?

No...

HB:

Když srovnáš Městský divadlo hudební scénu s Martou, třeba?

Tak v tý Martě je to takový svět sám pro sebe, protože tam jsou kamarádi těch herců, těch studentů, jsou tam jejich rodiče, jsou tam profesori, ten prostor je tam malinkej. Takže se to tam naplní těmi známými a rodinnými příslušníky a jinak ty reakce jsou adekvátní A je naprosto jedno, jestli tamněkdo sedí v krat'asích nebo riflích. A co mně překvapilo, ale to je možná tím... daný tou Mahenkou, já bych totiž v tý Mahence vůbec nedělal činohru, já bych tam dal fakt nějakou komorní operu, komorní balet, protože to byla úplná tragédie, když na to poslední představení, jako ti lidi nekteří opravdu, ne aby se do divadla chodilo jak trhání, ale oni opravdu byli vyšňoreni, jak na nějaký gala představení já nevím jaké operní hvězdy a potom tam hrají něco.. a bylo vidět, že to publikum už jenom tím prostorem starým krásným, kterej je nádhernej, ale je do určité míry svázaný, prostě se bojí víc projevit, jo, a potom někdo, nám se tam při představení stalo, se smál každé druhé větě, která tam padla na jevišti a potom se všichni dívali do lóže a nedívali se na jeviště, jo, bylo to takový hrozně zvláštní. Já jsem si tam všiml, že tá nádherná prostora Mahenova divadla a do toho hrajou takové Zaslíbení, nevím, mně to prostě připadalo, že se to tam nehodí vůbec.

HB:

Tak. Můžeš mi říct nějaký první nebo nejsilnější zážitek z divadla? Z nějakého konkrétního divadla?

Jako když jsem byl dítě?

HB:

Začněme tím prvním zážitkem?

Můj první zážitek, to mi bylo sedum let, osum maximálně, a to byla Liška Bystrouška v Janáčkově divadle. To jsem byl úplně hotovej, protože tam hrála naše spolužačka tu malou lišku, která chodila do baletní přípravky, takže hrála jako by se na začátku probouzí ten les, ten hajný tam spí, takže to jako dítěti sedmiletému, který potřebuje vidět názorně zvířátko, pro mě to bylo jako nejkrásnější zážitek. Tehdy jsme měli předplatný do Janáčka na operu a balet, takže jsme chodili pravidelně na operu, na balet a to jsem viděl prakticky všechno, přes Rusalku, Prodanou nevěstu, a já nevím, Káťu Kabanovou, prostě všechno, co se hrálo několik let. Labutí jezero...

HB:

A ten nejsilnější zážitek?

Úplně nejvíc co se mi líbilo tady v Brně?

HB:

Ne. Nejsilnější divadelní zážitek. Nebudeme se vázat na Brno, prostě celkově, tvůj nejsilnější zážitek?

Tak můžu říct tři?

HB:

Řekni tři.

Takže, že jsem zatíženej na ten muzikál, tak Fantom opery, na tom jsme byli ve Vídni, potom to bylo...

HB:

Čím? Čím?

Tím technickým provedením, který tehda u nás nebývali, zpracování, hudba, prostě všechno, efekty a nejen ty efekty, i ta hudba, taky výkony, ten zpěv, který by u nás neodzpívali ani v Národní opeře, ty soprány, to bylo prostě úžasný. Potom to byla Médea na scéně Bratislavského Národního divadla, ta byla úplně fantastická, v hlavní roli s Javorkovou, ve sboru byla Vášaryová, Magálová, Kocúriková. Dočolomanský tehdy ještě hrál Jásona, takže...

HB:

A čím zase toto?

To prostě tím, jak to bylo spracovaný. Úplně minimalistická scéna, potažená jenom hadrou, béžovou, která byla fakt jako písek, taková ta přímořská skála na Krymu, jo, táhlo se to přes ty sedadla, podobně, jak to bylo v Babylonu (nahrávka Babylonu MdB), nebo na nahrávce, takže takhle to bylo udělaný, táhlo se to do publika, takže my jsme na tom seděli a jinak tam bylo pár býlejších kostek na jevišti a do toho tam ony hráli tady ty tři jmenovaní herečky, samy hráli sbor, no a Javorková s Dočolomanským a Marošem Kramářem, tehdy jako mladým tam hráli jako ty hlavní role. Tak to se mi hrozně líbilo, to bylo úžasný. A potom to bylo Salomé v Janáčkovým divadle, jako hostovačka, tehdy když byl ještě Šimerda ředitelem, tak pozval nějakou ruskou pěvkyni, to byl takový ten týden, on začal dělat ty bloky a to byla Salomé s mezinárodním obsazením, kterou zpívala tehdy, já si za živýho boha nevzpomenu, jak se ta Ruska jmenovala, ale byl tam i rakouský tenor jako sólista a to bylo teda fantastický představení. To bylo fantastický.

HB:

To bylo zas kvalitou toho hereckého a pěveckého projevu...

Úplně, to prostě nemělo chybu. Jako i herecký výkony, pěvecký výkon, to prostě ta hlavní role, ta Salomé, na to do smrti nezapomenu.

HB:

Všechno dohromady. Kdo anebo co vás do divadla přivedlo? Tak to byli asi rodiče?

No, to byli rodiče.

HB:

Z jakého důvodu navštěvuješ Městské divadlo Brno?

Protože mně připadá svěží, živé, mladé, zajímavé. Mahenka mi připadá těžkopádná, stará, prostě křečovitá, já si nemůžu pomoci. Prostě, i jako teďka jsem se bavil se známýma, kteří tam byli na těch Moravských sekretářkách, protože normálně jako sekretářky takový živý představení, jo, a říkali, prostě, že to bylo hrozný, a po celou dobu si představovali, jak by to asi udělali v Městském divadle, co by v které scéně udělali úplně jinak a jako líp. A tím jako nechci fandit, ale myslím si, že tady v naší široké oblasti, pokud jde o klasický divadlo je daleko nejlepší.

HB:

Dokázal by jsi vystihnout pocity po zhlédnutí dobrého představení? Jaké jsou tvé pocity? A pak, jaké jsou tvé pocity, když vidíš něco špatného?

To jsou hrozný pocity a to se se mnou táhne, protože když jsem viděl to Zaslíbení, se to se mnou táhlo ještě celý víkend a já jsem se toho nemohl zbavit (smiech) a ještě v neděli a v pondělí jsem sestře nadával, že kdybych se mněl dívat na stejnou, že když budem vybírat, to bylo tehdy na to doporučení, no ale to prostě, no, táhne se to potom se mnou dlouho a já na to potom pořád musím myslet a pořád mám pocit jako... no nevím...

HB:

Já když jsem to Zaslíbení viděla, tak jsem si říkala, chudák ti herci.

Jo, to já taky. A ještě... některý věci byli zajímavý, třeba o tý Mašková, to jsem třeba nevěděl...

HB:

Třeba ten vztah s matkou... to bylo takový nejsilnější snad...

Ona byla v mém dětství můj miláček, to jsme všichni plakali, když se zabila, jo, to jsme tedy hrozně prožívali, jsme ji mněli hrozně rádi, ale jak to bylo podaný a vlastně do slova a do písmene, kdo se s kým vyspal, kdo se s kým vožral a jak ji dostali a co mi připadalo hrozný, to byli ti estébáci, jak tam hráli šachy a utírali si nohy, jsem vůbec nechápal proč, jako jestli chtěli ukázat, že na každého z nich byl někdo nasazenej, asi pravděpodobně jo, jeden byl černej a jeden bílej, jeden byl Štaidl a jeden Mašková, připadalo mi to celý taký bláznivý a úplně postavený na hlavu, prostě...

HB:

Pokus o bulvarizaci.

No, mně to připadalo..., jako věřím tomu, že to možná mezi těmi hudebníky tak chodí, asi ano, to si jako dokážu představit, že jsou ty vztahy na jednu noc, že to je běžný, ale celý mi to připadalo taký zbytečný, prostě, proč?

HB:

Proč?

Jsem si říkal, panebože, proč nám to vůbec ukazují, kdyby tam byli ukazovali nějaké sestřih toho filmu, ukazovali od začátku až do konce, ukazovali jak bruslí, Holliday on Ice, a k tomu občas něco řekli a udělali to hodinu a půl dlouhý (smiech), tak si myslím, že by to bylo únosný a ještě by se to lidem jako líbilo, ale ono, myslím si, že ta Mahenka má to svoje publikum fanoušků, protože to představení, na kterým jsme byli, tak bylo vyprodaný, skoro, byl tam teda i Marek Vašut, seděl tam někde, protože i on tam hrál jednu dobu, tak se asi byl podívat a bylo to vidět, že oni taky tleskali, někteří se zájmem. A mně to přijde, že i oni mají své...

HB:

...pevné fanouškovské jádro

...že to jsou lidi, kteří prostě si nedokážou představit jiný divadlo, než opravdu v klasické budově a v klasické podobě a asi opovrhují čímkoliv jiným, co se vymyká té klasické oponě v klasické budově. Mnoho těch lidí by nikdy nešlo na Provázek nebo do té Marty. Že prostě není to univerzální divák, je to divák, který má klapky na očích, jedním směrem.

HB:

A pocity z toho dobrého představení?

No tak teďka v té Vídni, my jsme se ještě courali po městě hodinu, potom jsme ještě šli na ubytovnu nebo hotel a vlastně ještě do večera jsme se o tom bavili, kdo jako jsme tam co viděli, já jsem to viděl vlastně podruhé a přesto mně to zase dostalo. Perfektní, no...

HB:

Nadšení...

No, perfektní. A druhý den ještě jsme chodili po Schönbrunu po zoologický zahradě a ještě pořád jsme se k tomu vraceli, třeba jak on tam nebo on tam, jo? Prostě, ono to bylo perfektně udělaný, nebo jak tam ona zpívala tu závěrečnou píseň, no, takže pořád se člověk k tomu vrací, no.